

LBRIS

We know
books

A.E. GAUNTLETT

**STRĂINUL
DE LA
NUNTĂ**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

Odată ca niciodată, spune povestea, a fost făurită din lut o femeie, Pandora - prima femeie și fiica lui Zeus -, iar zeul focului, Hefaistos, i-a dat viață. Zeii de pe Muntele Olimp s-au adunat la porunca lui Zeus și i-au dăruit harurile vorbirii, frumuseții, simțămintelor bogate și îndemnării. Și Zeus avea însă un dar pentru ea: darul curiozității, astfel încât ochii ei să fie mereu deschiși spre lume.

Pe Pământ, Pandora s-a îndrăgostit curând de Epimeteu, fratele titanului care a furat focul, Prometeu, drept care Zeus a hotărât ca tinerii să se căsătorească. Și așa au făcut.

Ca dar de nuntă, Zeus le-a oferit o cutie frumos împodobită, închisă cu lacăt.

- Nu trebuie s-o deschideți niciodată, a spus Zeus. Jurați-mi.

Și așa au făcut. I-au jurat.

Binecuvântată fiind, sau poate blestemată, cu harul curiozității, gândurile Pandorei se întorceau cu o regularitate alarmantă la cutie. Din câte spusese tatăl ei, conținutul nu era potrivit pentru ochii muritorilor. „Dar eu sunt odrasla lui Zeus“, își zicea. „Sunt cu adevărat muritoare?“ Gândurile au devenit neconținute, copleșitoare, până când s-a pomenit încălcită într-un nod gros de obsesie și n-a mai putut să rabde. S-a rugat

în toate felurile de soț s-o lase să deschidă cutia, însă el nu s-a învoit.

Într-o noapte, pe când Epimeteu dormea, ea s-a furișat cu cheia în mână spre cutie. „Doar arunc o privire înăuntru și scap pentru totdeauna de gândul ăsta. Doar o scurtă răsucire a cheii și...”

Și așa a făcut.

Cheia s-a strecurat în încuietoare, și Pandora a ridicat cu băgare de seamă capacul. Numai că și-a dorit să n-o fi făcut, pentru că au dat năvală afară toate bolile, toate molimele, toate forțele răului și suferinței, toate metehnele pe care avea să le cunoască vreodată omenirea, într-o învărtejire de fum și țipete. Pandora a încercat cu disperare să mâne monștrii înapoi în închisoare, dar în van.

Pe când zăcea pe dușumea plângând, a auzit ca de departe un sunet slab dinspre cutie. A mai ridicat o dată capacul, moment în care a fost împinsă pe spate de o rază de lumină splendidă care a săgetat prin ea și a ajuns în lume. Această forță nu era rea, această forță nu era hâdă; era frumoasă.

Era Speranța.

Partea întâi ZIUA NUNȚII

1

Încăperea se clatină sub picioarele mele și firișoarele de păr de pe brațe se zbârlesc. În coșul pieptului mi s-a cuibărit o neliniște fericită.

- Scumpete, mașina o să ajungă curând.

Mama îmi zice întotdeauna „scumpete“. Mi-aș dori să n-o facă. Curând după ce tatăl meu a murit, a început să se poarte cu o afectare groaznică. Gata cu rochiile întunecate lungi până-n podea pe care le-a purtat în fiecare zi timp de șase luni după moartea lui; gata cu trabucul Montecristo pe care îl aprindea în fiecare dimineață în numele lui. Și salut, viață de celibatară! Petrecherile, rochiile Altuzarra, paharul de gin instalat veșnic în mâna ei. Nu știu cine se crede, cu chestia asta cu „scumpete“.

În viață nu există decât trei ocazii să-ți schimbi complet viața: gimnaziul, universitatea și divorțul – sau văduvia. Presupun că a profitat de ultima ocazie, și n-o condamnă pentru asta. Totuși, în ciuda perioadei în care a jelit, încă n-am apucat să vorbim despre zdrobitoarea absență a tatei.

- Scumpete...

Sora mea aruncă în trusa ei cu cosmetice fardul pe care a terminat să mi-l întindă pe obraz.

- Mămico, du-te să-ți pregătești o băutură. Te agiți prea mult.

- Nu mă agit. Plimbă încet cuvântul pe limbă, cum ar scoate o felicitare dintr-un plic. N-am voie să fiu entuziasmată că, în sfârșit, un bărbat a găsit cu cale să facă o femeie cinstită dintr-una din fiicele mele?

Mama n-a acceptat niciodată cu adevărat faptul că Karen e lesbiană. Odată, sora mea și-a invitat partenera la masa pe care am oferit-o de ziua mea la Londra, și tot timpul mama a numit-o pe Hannah „micuța prietenă a lui Karen“. Asta până când chelnerița a întrebat-o ce vrea ca desert. Karen, exasperată, a luat în mână unul dintre sâniile lui Hannah și, sigură pe sine, a cerut nota de plată. Acum mama se poartă ca și cum Hannah n-ar exista.

- Poate că ar fi mai bine dacă ai aștepta la parter, zic eu, mișcându-mi agitată picioarele sub rochia de mireasă.

Mă aștept ca mama să facă un salt de fiară, să smulgă din zid caloriferul și să-l azvârle pe fereastră, însă n-o face. Doar se uită la mine, rece, calmă, apoi la Karen, și iese țanțoșă din cameră, cu gheața zăngănind tare în pahar.

- Azi ai căpătat în dar cartea de joc „ieșirea din închisoare“, zice Karen zâmbind.

- Nu-i decât 10 dimineața, și deja m-am folosit de ea. Am în față o zi întreagă... O să ajung s-o omor, sau ea pe mine. N-ar fi remarcabil?

Karen scoate un chicotit. În ochi îi licărește o amintire pe când scoate din trusă un ruj roșu și trage prima linie pe arcuirea buzei mele de jos.

- Poate ceva un pic mai mult... sau, mai degrabă, mai puțin...

- Vulgar?

- Aveam de gând să zic îndrăzneț, dar merge și vulgar. Karen pescuiește unul teracot-rozaliu.

- Nu te mișca.

- Da, șefa.

Îmi aruncă o privire prefăcut muștrătoare.

- Hei, îți amintești când ne-a dus tata la *Regele Leu*?

- Cum aș putea să uit?

Îl văd și acum, cu geaca de blugi prea mare și pantalonii de catifea reiată kaki, cu soarele așternându-i cenușă prin păr.

- Nici n-am intrat bine pe ușă, și tata s-a apucat să schiopăteze de parcă tocmai ar fi scăpat din războiul din Falkland.

- A ținut, totuși. Ne-au dat cele mai bune bilete din sală.

Râd, dar simt cum mi se adună lacrimile în colțul ochiului.

- Fața mamei... era așa de jenată.

- Toate eram. Dar asta era tata.

- Asta era tata. O tristețe se așterne peste Karen. Te gândești la el?

- În fiecare zi.

- Crezi că și mama se gândește?

- Știu că da, însă n-ar recunoaște-o niciodată.

- Nu, nu cred că ar recunoaște.

Mama fusese cândva atât de deschisă spre lume, spre noi, dar în timpul scurs de la plecarea tatei s-a închis în ea. K. și cu mine ne agățăm de speranța nerostită că mama pe care o știam e pe acolo, pe undeva, așteptând să fie eliberată.

Karen traversează încăperea, ia de pe raft o pereche de pantofi argintii cu toc, mi-i pune în față și îmi vâără în ei picioarele pe rând. Mă cam strâng.

- Bine, ia să te vedem.

Prind mâna surorii mele și mă pomenesc trasă în față oglinzii, unde mă confrunt cu o imagine care sunt eu și totodată nu sunt eu; o versiune a mea pe care n-am văzut-o - și chiar și atunci în fugă - decât când eram micuță, cu un pahar cu limonadă în mână și picioarele bălăbănindu-se, în echilibru precar, pe digul de la marginea fermei noastre. Am stat acolo, cu ochii la adâncul întunecat, și, aruncându-mi toate speranțele și visurile și viziunile viitorului în hăul cel mare, am jurat că într-o bună zi, când o să fiu mai mare și mai înțeleaptă și un piculeț mai ofilită, o să plonjez după ele.

Și iată-mă acum aici, așezată pe margine, teribil de speriată. Femeia din fața mea îmi zâmbește din oglindă, își plimbă mâna peste brocartul dantelat al rochiei, cu picioarele înghesuite în pantofi argintii cu toc înalt. Eu însă sunt speriată. Nu de amenințarea căderii sau de nesiguranța întunecimii care așteaptă, ci din cauză că știu că sunt pe cale să regăsesc ceea ce am lepădat cândva.

Toți m-au prevenit despre primul val de nervi, care a sosit exact cum era programat, tocmai când ieșeam din cadă azi-dimineață; de înfățișarea ca de ceară care o să mă întâmpine când o să privesc cu atenție în oglindă imaginea mea și a viitorului meu sigur. M-au prevenit că instinctul o să mă îndemne s-o iau la goană; că o să simt nevoia presantă de a săvârși un păcat cumplit înainte să mă încredințez Lui. Mi-au vorbit despre trac, pe care mult timp îl considerasem

rezervat sportivilor sau actorilor; despre inima cât un purice, despre lașitate, despre genunchii înmuiați. Mi-au vorbit despre tentația răzgândirii. „Asta nu mi se aplică“, mi-am zis. „Mă răzgândesc tot timpul, n-o s-o fac și de data asta.“

Mi-au spus și că în viitor o să privesc înapoi la toate astea și o să râd - o să râd de absurditatea grijilor mele, de ideea că ar putea să existe alt bărbat pentru mine. Și știam că e adevărat. Cu toată îndoiala mea trecătoare, Mark este singurul lucru din viața mea de care am fost vreodată sigură.

Și acel gând este ceea ce-mi dă puterea să fac pasul în necunoscut și în abis.

- Arăți minunat, zice Karen smucindu-mi tivul rochiei. Ești gata?

- Sunt gata, spun zâmbind.

Și cu asta, sar.

Ferma era mică. Un hectar și jumătate de pământ semi-arabil, cu o casă ca o cutie cu bomboane de ciocolată trântită în mijloc. Ne-am mutat în ea când aveam opt ani.

- O să vă placă la nebunie aici, zise tata pe când urcam încet cu mașina pe cărarea șerpuitoare.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de fericit.

- Avem o cocină, destul loc pentru un câine și un legăn lângă iaz...

- Un câine! icni Karen, cu ochii holbați.

- Așa e, K. Însă va trebui să ai grijă de el.

- O s-o fac, jur.

- Știu că o s-o faci.

Mama rămăsese tăcută. Presupuneam că e într-una dintre stările ei de spirit aparte.

- Cu mine cum rămâne, tati? am zis.

- Păi, o să fie și câinele tău. Cum o să-l numim?

Karen și cu mine ne-am boțit fețele.

- Un băiat? De ce să vrem un băiat?

Tata râse. Atunci m-am gândit, țin minte, cât de mult îmi plăcea felul în care gura i se încrețea la colțuri.

- Bine. Atunci cum o s-o numim?

- Cuțu! strigă Karen, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

- Cred că poți găsi ceva un pic mai bun de atât, K. Karen cugetă o clipă.

- Jessica.

Și iac-așa, voioșia din mașină se risipi și mama izbucni în plâns. Ceea ce începuse ca un mic frison, o crăpătură în scoc, creștea tot mai mult la fiecare răsucire a volanului și cotitură a drumului, înainte să erupă - până ce noi, Herculaneum și Pompeii, ne-am pomenit înecați în șuvoi.

Tata încercă să reclădească ceva din cenușă.

- Hai să ne mai gândim, da?

Își puse mâna mare pe ceafa mamei, se aplecă și-i dădu un pupic pe obrazul ud.

N-aveam voie să rostim acel nume.

Când mașina se opri în cele din urmă în fața ușii mari de stejar, mă năpădi entuziasmul. Îmi amintesc că am năvălit afară, am răsucit clanța de fier rotundă și am alergat dintr-o încăpere în alta, trăgând în lături perdelele decolorate cu model William Morris și minunându-mă cum lumina puternică făcea să se vadă fiecare fir de praf. Nu suntem o familie de oameni înalți, și s-a nimerit bine, căci niște grinzi de lemn joase, de culoarea cafelei propteau un tavan care părea că o să cadă dintr-o clipă în alta. Nu prea aveai la ce

să te uiți - în cea mai mare parte cărămizi netencuite și podele din scânduri de stejar nelăcuite, dar era fermecător, și era acasă.

La etaj, tupilată în fundul casei, am găsit o cameră înecată în cărți vechi. Am luat-o pe cea mai apropiată de mine, i-am șters de praf cotorul cu dosul mâinii și am dus-o la lumina ferestrei. *Iepurele de catifea*. Îmi plăcea felul în care limba mea rostogolea silabele prin gură.

M-am așezat turcește pe podeaua caldă și tare și am deschis cartea cu băgarea de seamă cu care ai deschide o scoică.

Și scoica asta ascundea o perlă. Îmi amintesc clar, mai ales că am recitat-o de multe ori de atunci încoace. O poveste simplă, de o simplitate înșelătoare. Un iepuraș de pluș, dăruit unui băiețel într-o dimineață de Crăciun, se întreabă dacă va deveni vreodată *Real*. Să fii *Real*, îi spune un căluț de jucărie iepurașului, înseamnă să fii iubit. Într-o seară, când băiatul nu poate să adoarmă, doica îi pune iepurașul în pat, iar cei doi devin nedespărțiți - oriunde merge băiatul, merge și iepurașul. Și, cu timpul, prin joacă și aventuri, în vreme ce a chelit de atâtea mângâieri, în vreme ce mustățile i se răresc și i se pleoștesc, iepurașul devine *Real*. Pentru că băiatul îl iubește. Iepurașul învață că doare să fii *Real*; însă când ești *Real* nu te deranjează să suferi.

Am închis cartea și am ridicat iar privirea spre cameră: spre tavanul scund, spre vopseaua care se cojea și măreția ofilită; spre fâșiuța din tapet care atârna; spre scândurile podelei presărate cu găurele din care se șteau cuie, neregulat, dar cu hotărâre. Nu era încăperea pe care o aveam în minte, dar era a mea; o cameră care să fie a mea, în sfârșit.

- Annie? Annie, unde ești?

- Doar o clipă, mămico.

Nu-i spuneam întotdeauna „mama“ - nu pe atunci.

- Annie, vino jos, te rog.

Avea acel ton: o rugămintă care ascundea o poruncă. Vorbea serios. Așa că am pus cartea la loc cu grijă și m-am dus la parter.

La poalele scării stătea tata, cu un zâmbet larg încă lipit pe față. O tăbârcise pe Karen pe umăr ca un pompier și râdea, în timp ce ea se zvârcolea lovind cu picioarele în aer, căutând să scape. În cele din urmă o lăsă jos, se lăsă pe vine și-i cuprinse obrazii în mâinile lui mari.

- Într-o bună zi, spuse, ținându-și cu greu echilibrul, o să vrei să te ridic de jos și eu n-o să fiu în stare.

Karen se gândi un moment. Nu cred că-i dăduse vreodată prin cap că tata ar putea să îmbătrânească. La drept vorbind, nici mie nu-mi dăduse. Apoi se lumină la față:

- Într-o bună zi o să te ridic eu pe tine.

El zâmbi tandru.

- N-am nici o îndoială. Dar mai întâi va trebui să te faci mare și puternică. Haide, arată-mi brațele.

Karen își îndoi cotul și se sforță să-și încordeze mușchii.

- Oho, ușurel, tigroaico. O să-mi scoți ochii cu chestiile alea.

Karen chicoti și se apucă să-i tragă pumni în piept. De fiecare dată, tata se împleticea în spate de parcă ar fi boxat câteva runde cu Joe Frazier.

- Annie? Mama intră, căutându-ne. Oh, bine, ești aici. Acum ascultă... și tu, Karen...

- Da, mămico?

Karen se pricepea de minune să facă pe fiica grijiile. Eu mă străduiam din răputeri, și nici acum nu-mi lese prea bine.

- Lucrurile vor fi altfel aici. Țasta-i un nou început pentru toți. Nu-i așa, David?

- Da, dar asta nu înseamnă că...

- O să construim lucruri noi. Amintiri noi, prietenii noi, idei noi. Trecutul rămâne la locul lui, m-ați auzit?

Dealurile din Kent sunt înveșmântate într-o explozie de culori ale toamnei pe când înaintăm agale spre biserică într-un Rolls-Royce crem, cu două panglici violete fluturând de pe îngerul lățit pe capotă. O ciocârlie ține pasul cu mașina; privesc cum aripile ei franjurate cu alb trec de pe o undă de vânt pe alta în timp ce se avântă în sus numai ca să plonjeze apoi spre pajiștile de dedesubt. Pasărea reapare, și, pentru o frântură de clipă, natura este plină de cântec.

În mașină nu e decât tăcere. Mama stă lângă mine netulburată, privind absentă dealurile unduitoare. În acest moment aproape că-mi pare o străină. Mă uit la ea și văd un mare gol. Un vid într-un neant.

Mașina ia ultima curbă pe aleea șerpuită care duce la ușa mare a bisericii, și dintr-odată sunt iarăși la fermă pentru prima oară: tata pe locul din față, depunând un pupic prelung pe obrazul mamei. Ea plânge zguduindu-se, iar Karen, lângă mine, nu pare să priceapă; se luptă cu o pietricică de la călcâiul ghetuței.

Biserica se înalță amenințătoare; trecutul se retrage. Mă întreb câte mașini aducând mirese cu ochii larg deschiși au venit înaintea mea. Câte dintre femeile acelea au pus temătoare piciorul pe pietriș? Câte dintre

ele au încremenit? Și, dintre cele cutezătoare, câte au trăit fericite până la adânci bătrâneți cu alesul inimii?

Ni se spune că e visul fiecărei fete să fie prințesă, să fie mireasă. Nu și al meu. Eu n-am crescut plănuiindu-mi nunta. Am crescut plănuiindu-mi cariera. Voiam să fiu *cineva*, nu *a cuiva*. Astronaut, războinic, cel care dăruiește munții, aventurier. Voiam să mă definesc și lumea să mă cunoască și să mă înțeleagă în termenii mei, nu în termeni care au fost scriși pentru mine cu mulți ani înainte. Dacă istoria ne învață un lucru, acela este că bărbații răi au scăpat cu fața curată din mult prea multe și pentru mult prea mult timp. Istoria are nevoie de mai multe femei rele, mai multe Jeanne d'Arc, mai multe Cleopatra, mai multe Agripina; mai multe femei care nu se poartă cum trebuie. De ce să vrei să fii o femeie bună când poți să fii una rea?

Mașina se oprește și mama rămâne nemișcată, cu brațele așezate în poală ca la masă. Mă întreb dacă în asta o să mă transform și eu. „Nu“, îmi spun, „o să fii mai bună. Trebuie să fii mai bună.“

Șoferul ocolește mașina și-mi deschide portiera. Păsările se întorc, însă acum cântecul lor e diferit, plângăreț. Mama oftează.

– Sunteți o priveliște mirifică, doamnă, îmi spune șoferul în vreme ce mă ia de mână și mă ajută să cobor din mașină. Logodnicul dumneavoastră este cu adevărat un bărbat foarte norocos.

– Pariez că le spui asta tuturor mireseilor.

El zâmbește.

– Numai celor frumoase.

– Haideți, zice mama. Am face bine să intrăm, înainte să intre la bănuială că l-am lăsat pe mire cu buza umflată.

Stă cu capul sus, cu spatele drept, și ridică mândră brațul stâng ca să i-l prind. Se străduiește, și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Mă răsucesc și mă uit la șofer, care e rezemat de capota mașinii, cu gleznele încrucișate. Își mișcă buzele de parcă mi-ar spune ceva pe mutește, dar nu pot desluși cuvintele. Își înclină cascheta și îmi face semn cu mâinile să merg mai departe.

„Răsuflă adânc, Annie. Poți s-o faci.“

În biserică sunt întâmpinată de talazul a cincizeci de fețe. Prieteni, rude, colegi adunați să ne facă urări. Se răsucesc toți deodată să se uite la mine, micuța Annie de la fermă. La mine, care am visat cândva și am cutezat în visuri să ocup mijlocul scenei, dar până acum n-am făcut-o de-adevărata.

Dau să mă mișc, să fac primul pas șovăielnic spre viitorul meu, însă picioarele mi-au prins rădăcini. Orga scoate primele note, și tot ce simt e o panică rece gonind în jos pe piciorul stâng până în tălpile pantofilor argintii. „Ajutor“, aș vrea să strig, însă vocea mi-a fost luată. E prizonieră în trupul meu. Apoi, tocmai când cred că nu pot să fac asta, tocmai când mulțimea atârnă prea greu și orga coboară prea mult tonul, îl văd pe Mark în celălalt capăt al culoarului, în costumul lui bleu rafinat. Mark cel chipeș, de nădejde, malițios. Singurul bărbat care ar putea să-mi alunge tulburarea din ochi. Și, pe când fac primul pas și simt cum un braț mă trage înainte, așa cum un val îl aduce pe țărm pe un marinăr rătăcit, mă agăț de speranța că o să-l fac fericit, pentru că el m-a făcut Reală.

2

Ori de câte ori mă întrebă cineva cum ne-am cunoscut, Mark și cu mine, nu prea știu ce să spun. N-a fost o lovitură de trăsnet sau un croșeu de dreapta la tâmplă; n-a fost un incendiu în pădure sau o involburare orchestrală. Nimeni n-a oprit forța gravitațională și oceanele nu s-au răsturnat. A fost blând. A fost încet. Au fost două bile de sticlă reci atingându-se ușor una de alta și aflând un strop de căldură.

Mi-ar plăcea să spun că ne-am întâlnit la cinematograful, două suflete singuratice într-o sală goală, fiecare vag conștient de prezența celuilalt până când s-au aprins luminile și tot ce am văzut a fost doar noi doi; sau o mânășă scăpată pe jos ca pantofiorul de sticlă al Cenușăresei – găsită, păstrată ca un lucru de preț și redată mâinii adevăratului posesor după mulți ani. Dar a fost mult mai simplu. Ba chiar fără nimic deosebit. Ne-am întâlnit într-un tren de navetiști. Nu Orient Expresul sau un tren de mare viteză care gonește spre Kyoto pentru prima *sakura* a primăverii. Nu. Ne-am cunoscut în trenul de ora 05.38 de la London Bridge, și nu se vedea nici un vagon-restaurant.

– Scuze. Doamnă?

Am ridicat privirea de la locul meu de la fereastră spre un domn scund și îndesat, cu ochelari cu ramă de corn, care se apropia amenințător.

– Puteți să vă luați de acolo geanta?

Bărbatul se așeză lângă mine și desfăcu un ziar care îmi flutura în față la fiecare pală de vânt pe care o prindea vagonul.

În restul trenului, navetiști cu ochi încețoșați tot așteptau și se trezeau, capetele le cădeau ușurel pe geamuri sau pe umerii vecinilor. Aceleași vechi fețe moțâind după aceleași vechi tipare în același vechi tren, trecând pe lângă aceleași vechi peisaje. Viața mea, trebuie să recunosc, ajunsese la un hârtop de pe drum, sau un obstacol de pe șine – ceea ce era aiurea, pentru că oricine ar fi avut ceea ce-mi fusese hărăzit mie s-ar fi considerat norocos. Aveam un serviciu bun, un apartament cu două camere în oraș, micuț, dar perfect alcătuit, o casă la țară și câțiva prieteni apropiați.

Eram norocoasă, însă nu eram fericită, și mă uram din pricina asta.

Mă asedia impresia sâcâitoare că viața mea este cumva golită de sens. Încercam s-o umplu cât mai bine – m-am abonat la o sală de sport, dar îmi lipsea motivația; m-am apucat de karate, dar nu puteam suferi contactul fizic; începeam să mă uit la un film, dar petreceam tot timpul căutând prin aplicațiile matrimoniale de pe telefon și mă trezeam când se derula genericul și o baltă de vin roșu îmi uda blugii. Existam, nu trăiam.

Așadar, s-ar putea spune că viața mea bătea pasul pe loc. Dar înainte să vă treacă prin cap imagini cu Bridget Jones – fată singuratică în orașul cel mare, căutându-l pe Bărbatul Ideal sau pe Bărbatul Ideal-în-clipa-asta –,

n-o faceți. N-am crezut niciodată în poveștile romantice, pe care le-am etichetat de mult ca ficțiune. În afară de unele momente de beție, când degetul glisa pe ecran (de mai multe ori respingând decât aprobând), nu căutam dragoste, și hotărâsem că nu prea știu ce aș face cu ea. Imaginați-vă, așadar, surprinderea mea când dragostea m-a găsit ea pe mine.

Trenul opri în gara următoare și, prin îmbulzeala de navetiști care se luptau pentru un scaun, apăru el, calm. O buclă lungă de păr castaniu-închis se desprinsese și-i mângâie fruntea, chiar deasupra sprâncenelor. Se opri în mijlocul culoarului, cu un braț încleștat pe bara de sus, pe când trenul pleca în viteză din stație și făcea o cotitură strânsă. Ceva din felul în care stătea – cu grație înnăscută, semnalând o mare încredere în sine – și din felul în care zâmbea visător unui gând ivit în minte mi-a inspirat o bogăție de sentimente pe care adesea nu reușesc să le pun în vorbe. Cu cât îl priveam mai mult, cu atât mi se părea că știu mai multe despre el: munca lui, oamenii cu care se întâlnea, procesiunea de foste iubite care îi lăsau pe telefon mesaje vocale flămânde de iubire. El putea să fie oricine voiam eu să fie.

Luminile din vagon se stinseră, și când se aprinseră iar bărbatul se uita la mine, cu genele bătându-i în cea mai strălucitoare nuanță de albastru pe care o văzusem vreodată. Am dat să vorbesc, să rup vraja, dar o pală de vânt se repezi prin vagon și făcu ziarul vecinului meu să mă pocnească drept în față. Bărbatul văzu. Bărbatul zâmbi.

Și acum îl văd așa cum l-am văzut în clipa aceea, cu excepția faptului că e în costumul bleu, stă în fața

altarului și mă așteaptă răbdător. Frumoasele mele domnișoare de onoare – Karen și Laura – stau vizavi de el în rochiile lor roz pastelat, fiecare strângând la piept un buchețel de crini aurii. Îmi zâmbesc și ele, știind prea bine cât de mult am crezut înainte că s-ar putea ca această zi să nu vină niciodată și cât de fericită sunt că a venit în fine. Îndoielile s-au risipit.

Ajung la capătul culoarului, mă poticnesc un pic, aproape îi cad în brațe, mă redresez și mă pomenesc pasată de la mamă la viitorul ginere, ca și cum cei doi ar schimba o marfă între ei. În ciuda fastului și împrejurărilor – doamnele machiate și rochiile frumoase, nuntașii nerăbdători, Rolls-Royce-ul cu șofer din fața bisericii, ceremonia organizată cu migală și solemnitatea voioasă a ocaziei – în acest moment, și numai în acest moment, mă simt ca o vită. Și asta e măcelăria mea.

Vicarul ni se adresează nouă, perechii, bisericii, dar cuvintele nu se înregistrează. Toate astea s-au mai întâmplat și se vor mai întâmpla. Părinții mei s-au cununat aici, și înaintea lor părinții tatălui meu. Prieteni, veri, unchi, mătușici au stat de asemenea aici, exact în acest loc, sub lumina pestriță a acestor ferestre cu vitralii, lângă aceste arcade de piatră solide, în fața îngrămădelii de cincizeci de perechi de ochi ai asistenței, și tinerii însurăței și-au rostit jurămintele, și-au încredințat unul altuia prezentul, viitorul. Au jurat să trăiască împreună restul anilor, și sunt pe cale să fac același lucru. Unirea noastră nu-i decât cea mai recentă dintr-un șir lung de uniri – unele vor rămâne intacte, altele se vor rupe. A noastră nu. Vom rămâne puternici; Mark și cu mine vom prospera. Fiecare